

Σε μια έκθεση προορισμένη για κυβερνητικά στελέχη, ο Christian Morrisson, αξιωματούχος του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη (ΟΟΣΑ), επιχειρεί να φτιάξει έναν μπούσουλα για κυβερνήσεις σε κρίση, που θέλουν να περάσουν σκληρά μέτρα:

«Στρατηγική για περικοπές μισθών: μόνους μπορούν να περικοπούν σε συγκεκριμένους τομείς, χρησιμοποιώντας μια πολιτική διακρίσεων, έτσι ώστε να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να ενωθούν οι δημόσιοι υπάλληλοι σε ένα κοινό μέτωπο. **Προφανώς δε συμβουλευόμαστε να κοπούν τα μόνους των δυνάμεων ασφαλείας σε δύσκολες πολιτικές καταστάσεις, όπου η κυβέρνηση μπορεί να τους χρειαστεί.** Τίποτα δεν είναι πιο επικίνδυνο από το να λαμβάνονται καθολικά οικονομικά μέτρα για να λυθεί ένα μακροοικονομικό πρόβλημα. Για παράδειγμα, αν η κυβέρνηση θέλει να μειώσει τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, πρέπει να τους κόψει σε έναν τομέα, να τους παγώσει σε άλλον και ακόμα και να τους αυξήσει σε έναν πολιτικά ευαίσθητο τομέα» (οδηγίες ΔΝΤ).

ΠΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΦΟΒΙΣΜΕΝΟΥΣ, ΜΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΓΟΝΑΤΙΣΤΟΥΣ

Το τελευταίο διάστημα, ταυτόχρονα με τα μνημόνια κοινωνικής υποδούλωσης και λεηλασίας, που ξεθεμελιώνουν τις κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα κοινωνικών-ταξικών αγώνων και εξεγέρσεων (πολλές φορές αιματηρών), είμαστε αντιμέτωποι με μια πρωτόγνωρη όξυνση της καταστολής.

Η ιδεολογική και κατασταλτική αντι-εξεγερτική εκστρατεία κράτους, ΜΜΕ και καθεστωτικών διανοούμενων, που ακολούθησε την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, αποτέλεσε την εισαγωγή σε ένα «καθεστώς έκτακτης ανάγκης», στο οποίο κρατική τρομοκρατία, καπιταλιστική ερημοποίηση και μηχανισμοί προπαγάνδας βαδίζουν χέρι-χέρι.

Όπως υπέδειξε η τεράστια αποχή στις πρόσφατες «αυτο»διοικητικές εκλογές, οι δυνατότητες του καθεστώτος για την απόσπαση συναινέσεων στερεύουν. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες (οι ξεφτιλισμένοι και ξεπουλημένοι εργατοπατέρες) έχουν ξεφτίσει στην κοινωνική συνείδηση. Τα κόμματα εξουσίας (οι κατ' επάγγελμα και κατ' εξακολούθηση δυνάστες και άρπαγες της ζωής μας) καταρρέουν, ενώ τα κόμματα της αριστεράς και της οικολογίας δικαίως δυσκολεύονται να πείσουν. Το θεσμικό πλέγμα χειραγώγησης της δυσφορίας και ενσωμάτωσης-παροπλισμού των κοινωνικών αντιδράσεων έχει διαρραγεί.

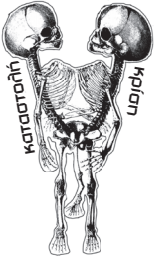
Το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα γνωρίζει ότι δεν έχει τίποτα πλέον να «υποσχεθεί» στους υπηκόους του πέρα από περισσότερη φτώχεια (υλική, συναισθηματική, διανοητική), κοινωνική ισοπέδωση, ανθρώπινα ερείπια, φοβικά σύνδρομα, επιτήρηση και καταστολή. Γνωρίζει ότι η βαθύτατη κρίση του και η ολομέτωπη επίθεσή του κατά της κοινωνίας, με την εφαρμογή πολιτικών-σοκ, θρυμματίζει τη βιτρίνα των κοινωνικών ψευδαισθήσεων.

Η βαρβαρότητα δεν μπορεί πλέον να εξωραϊστεί. Η πολιτική και οικονομική εξουσία -εγχώρια και υπερεθνική- απαιτεί υποτέλεια και υπακοή χωρίς καλλωπισμούς και ανταλλάγματα. Μέσα από τα συντρίμια του «κοινωνικού συμβολαίου» των μεταπολιτευτικών δεκαετιών ξεπροβάλλουν οι διμοιρίες, τα γκλοπ, τα δακρυγόνα, οι «αντι»τρομοκρατικές υπηρεσίες, οι μηχανοκίνητες ομάδες και τα περίστροφα των ένστολων συμμοριών αποκατάστασης της Τάξης. Ξεπροβάλλουν η τήβεννος του δικαστή, τα κάγκελα του κρατητηρίου, κάποιες φορές και τα συρματοπλέγματα των φυλακών. Η καταστολή, από «σιδερένια φτέρνα» του καθεστώτος εκεί που τελειώνει η «επιστήμη» της συναίνεσης, μετατρέπεται στον βασικό πυλώνα διασφάλισης και διαιώνισης των κυριαρχικών προνομίων και συμφερόντων. Στο πλάι της στέκονται επάξια οι μηχανισμοί προπαγάνδας των ΜΜΕ. Η ασφυξία της κρατικής μέγγενης εξαπλώνεται μαζί με τη δυσωδία του δημοσιογραφικού οχετού.

ΜΟΝΗ ΤΟΥΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Ενας αστυνομικός στρατός κατοχής έχει απλωθεί απ' άκρη σ' άκρη σε κάθε γωνιά της πόλης μαζί με ένα εκτεταμένο δίκτυο παρακολούθησης προσώπων, τηλεφώνων και ηλεκτρονικής αλληλογραφίας. Τα δελτία ειδήσεων έχουν μετατραπεί σε γραφείο τύπου της κυβερνητικής εξουσίας. Τα δημοσιογραφικά φερέφωνα αναμασούν ασταμάτητα τα «επιχειρήματα» των αφεντικών τους και των πολιτικών τους προϊσταμένων. Φωτογραφίες «καταζητούμενων» αντικαθεστωτικών περιφέρονται στις τηλεοπτικές οθόνες σε ένα σύγχρονο κυνήγι κεφαλών και σε μια προσπάθεια εμπέδωσης της κοινωνικής ρουφιανιάς.

Κάθε ακηδεμόνευτος αγώνας κυνηγιέται λυσσαλέα. Όπως οι πρόσφατες μαθητικές καταλήψεις, με τους μπάτσους να πιέζουν διευθυντές σχολείων και καθηγητές να καταδώσουν τους «πρωταίτιους» καταληψίες. Κάθε κινητοποίηση ποινικοποιείται και καταστέλλεται. Όπως η νομοθετική αναβάθμιση -σε μια νύχτα- του αδικήματος της παρακώλυσης συγκοινωνιών από πλημμέλημα σε κακούργημα για τον εκβιασμό των μεταφορέων που απέκλειαν τις εθνικές οδούς. Όπως οι αστυνομικές «περιποιώσεις» κατά των συμβασιούχων του υπουργείου πολιτισμού στην ακρόπολη και των συμβασιούχων δασοφυροσβεστών στο σύνταγμα. Κάθε διαδήλωση χτυπιέται από τις δυνάμεις καταστολής και δεκάδες διαδηλωτές σέρνονται στα κρατητήρια και στα δικαστήρια με βαρύτατες κατηγορίες, όπως στη φετινή πορεία για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, με τους δεκάδες προσαχθέντες και τους 22 συλληφθέντες, εκ των οποίων οι 15 παραπέμφθηκαν με τον κουκουλονόμο (που υποτίθεται ότι θα είχε καταργηθεί εδώ και 1 χρόνο βάσει κυβερνητικής εξαγγελίας).

Τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις συνεχίζουν να είναι στοχοποιημένα, με πιο πρόσφατη την κατασταλτική επιχείρηση λίγες ώρες μετά την κατάληψη χώρου στα πρώην «ψαράδικα» στο Περιστερί (απέναντι από το νέο δημαρχείο) από ακηδεμόνευτη πρωτοβουλία κατοίκων, σε συνέχεια των αστυνομικών εισβολών στις 5 & 6 Δεκέμβρη 2009 στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο στο Κερατσίνι και στον Αυτοδιαχειριζόμενο Χώρο στα Γιάννενα και το βράδυ της 5ης Μάη στο Στέκι Μεταναστών στην οδό Τσαμαδού και στον κατειλημμένο χώρο για την πολύμορφη αναρχική δράση στην οδό Ζαΐμη, στα Εξάρχεια. Στο κέντρο της μητρόπολης, στο πλαίσιο του κρατικού σχεδίου «καθαρή Αθήνα», τα αστυνομικά πογκρόμ κατά των μεταναστών (με τη συνδρομή παρακρατικών συμμοριών) συνιστούν καθημερινό φαινόμενο, συμπληρωματικά στην εφιαλτική επαναφορά των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Κορωνίδα των κατασταλτικών μεθοδεύσεων αποτελεί μια πραγματική βιομηχανία διώξεων, που έχει στηθεί για τον εκφοβισμό και την υποχώρηση των αντιστεκόμενων ανθρώπων και κοινωνικών κομματιών. Εκατοντάδες αγωνιζόμενοι βρίσκονται σε καθεστώς δικαστικής ομηρίας και δεκάδες φυλακισμένοι αγωνιστές κρατούνται αιχμάλωτοι του κοινωνικού-ταξικού πολέμου στις φυλακές της δημοκρατίας, προερχόμενοι κατά κύριο λόγο από το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα. Την ίδια στιγμή, οι ανακριτικές κλητεύσεις για απολογίες ή «μαρτυρικές» καταθέσεις πολλαπλασιάζονται, σε μια σαφή ποινικοποίηση των φιλικών, συντροφικών ή συγγενικών σχέσεων.

Ο φόβος του κράτους και των αφεντικών για γενικευμένο ξεσηκωμό και εκτεταμένες κοινωνικές συγκρούσεις αποτυπώνεται με τη μεγαλύτερη σαφήνεια στην πρόσφατη ψήφιση του τρομονόμου Νο.3 (εντελώς στα κρυφά, στις 26 Αυγούστου, στο θερινό τμήμα της βουλής). Με τη συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση, πρακτικές πλήθους που σχετίζονται με διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, εντάσσονται πλέον (ως κακούργημα) στη «σύσταση τρομοκρατικής ομάδας». Το κατασταλτικό δόγμα διευρύνεται από τον «εσωτερικό εχθρό» στις «επικίνδυνες τάξεις» για να «αγκαλιάσει» κάθε πτυχή της κοινωνικής αντίστασης. Το καθεστώς μας ενημερώνει: «είσατε όλοι ίσοι απέναντι στον τρομονόμο».

ΠΟΜΗ ΜΑΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ Η ΑΠΟΗΛΕΓΓΥΗ

Η πρόσφατη εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, έδειξε το απέραντο βάθος των κοινωνικών-ταξικών δυνατοτήτων για αξιοπρέπεια και σύγκρουση με την εξουσία, για δημιουργικότητα και συλλογικοποίηση, για συντροφικότητα και αλληλεγγύη. Με την παντελή απουσία «προσωπικότητων» και ηγετών. Με την έμπρακτη αμφισβήτηση κάθε κοινωνικού διαχωρισμού στη βάση του φύλου, της φυλής, της ηλικίας, των επιβεβλημένων κοινωνικών ρόλων. Με τη μαζική κάθοδο στους δρόμους. Με τις επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, κρατικά κτίρια, στους ναούς του χρήματος και της κατανάλωσης. Με τις αναμετρήσεις με τα σώματα ασφαλείας. Με τις αντιεραρχικές συνελεύσεις κατοίκων και τις καταλήψεις δημαρχείων και άλλων δημοτικών κτιρίων. Με τις μικρές κομμούνες, συλλογικής ζωής, καθημερινής διαβίωσης και συνελεύσεων, των κατειλημμένων πανεπιστημίων. Με την πολυήμερη κατάληψη του κτιρίου της ΓΣΕΕ από τη Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών. Με τις αχρηστεύσεις ακυρωτικών μηχανημάτων για την ελεύθερη μετακίνηση με τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Με τις καταλήψεις ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών. Με τις παρεμβάσεις σε εργασιακούς χώρους. Με τις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης έξω από κρατητήρια, δικαστήρια και φυλακές. Έτσι και σήμερα, η εξέγερση ενάντια στον ζυγό της σύγχρονης πολιτικής και οικονομικής τυραννίας και η αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεζόμενων και αγωνιζόμενων ανθρώπων αποτελούν βασική προϋπόθεση για την αναχαίτιση της κυριαρχικής επέλασης, για το σπάσιμο του απομονωτισμού και την ενδυνάμωση των κοινωνικών αντιστάσεων, για το άνοιγμα περασμάτων προς την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση. Ρήξη με τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης, της εξατομίκευσης, των κοινωνικών διακρίσεων και της υποταγής. Εξέγερση ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αυτοοργάνωση των αγώνων, των εγχειρημάτων μας και της καθημερινής μας ζωής. Αλληλοβοήθεια και αλληλεγγύη μεταξύ των «από κάτω». Για έναν κόσμο ελεύθερο, χωρίς εξουσία. Κανένας μόνος, ποτέ και πουθενά.

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ & ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΑΠΟΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

Νοέμβρης 2010

αναρχικές-οι από τις δυτικές συσσοικίες της αθήνας & του πειραιά